

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: Udrag fra FRA ET DØDSLEJE

Citation: Nansen, Peter: "Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-idm140127435216336/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

Hellere *det*, end at hun skulde have vandret fremdeles i Mørket, som det hedder i Jargon.

Efter nogle Øjeblikkes Tavshed sagde Holst:

„Kan Du forstaa, Smidt, at Folk gider bekymre sig om, hvad andre tror eller ikke tror? Det er dog for Fanden noget, der kun vedkommer en selv. Andre, synes jeg, det maa være nok, at man er hæderlig og elskværdig, hverken stjæler eller slaar ihjæl.“

„Nej Du, ikke Folk, der virkelig tror. For det hører jo med til Troen, at den mener at være den ene ægte og uforfalskede. Og saadan en Saligheds-Monopolist kan naturligvis ikke fordrage, at man tvivler om hans Monopol - eller paa, at der i det hele taget er en Salighed.“

„Men fordi man tvivler, hvad gør det ham, naar han blot tror —“

„Ja, *tror*. Men Tro er jo dog ikke noget anderledes, end den nok en Gang imellem kan trænge til lidt Bestyrkelse. Og det styrker saa rart, naar man kan faa andre til at mene det samme. Hver Tvivler er en Angriber.“

„Det skulde Du fortælle en Troende. Han vilde vist blive glad over at høre, at al hans Omhu for Medmenneskers sjælelige Vel er flad Egoisme.“

„Ja, som Regel er det Forklaringen. For ingen skal bilde mig ind, at Folk, der ellers just ikke er saa omhyggelige for deres Medmennesker, netop paa det Punkt skulde være saa rørende. Saadan ganske i Almindelighed tror jeg nok, man med Sindsro vil finde sig i at se sine Medskabninger blive lidt stegte i Helvede. Nej, som Regel er Egoisme Forklaringen, og saa kan man jo ogsaa nok forstaa, at en Troende ikke holder af at omgaaes en Fritænker, for selv om man ikke taler om de

Ting, er dog blot den andens Nærværelse, hans Person, en Protest mod det, man har sat sin Tillid til."

"Ja, det er nu noget, jeg aldrig har kunnet faa ind i mit Hoved, at Folk gider forbitre sig det, de har, med at spekulere over det, de faar, eller om de i det hele taget faar noget. Det er dog en højst aparte Lyst den at tilbringe sit Liv her med at spekulere over det næste, problematiske Liv. Det er et oprørende Spild af Tid. Og jeg sætter nu, at et saadant Menneske fik Ret, og at han efter Døden virkelig havnede i et nyt Liv -- han vilde jo, Gud hjælpe mig, øjeblikkelig spolere det ved at give sig til at gruble over, hvad der saa vilde følge. Jeg for min Part kunde nu slet ikke udholde den Tanke, at jeg skulde begynde et nyt Liv, naar jeg vel var færdig med dette. Ha-ha -- dette evige Liv gør mig blot ved Tanken saa træt, saa søvrig."

"Men det kan ogsaa tænkes," sagde saa Smidt, "at der er andet med i Spillet. Som nu med Urtekræmmeren. Der kommer jo det meget væsentlige til, at han var hendes Fa'r. Og selvfølgelig er det ikke en Fa'r behageligt, at hans Børn vandrer lige lukt ind i Fordømmelsen, og *det* gjorde hun jo efter hans Tro."

"Gud ske Lov Du, at jeg dog har haft en Fa'r, der var fornuftig nok til at være indifferent. Hvordan var egenlig din?"

"Han var saadan, at han ikke kunde taale at se mig, da han døde."

"Hvorfor har Du aldrig fortalt mig om det? Saadan noget interesserer mig voldsomt. Naar jeg hører derom, er jeg til Mode, som jeg hørte et Æventyr. Jeg faar et Kig ind i en Verden, som jeg slet ikke kender."

"Aa, der er Ting i ens Liv, som man ikke har